

Sygn. akt IV CZ 47/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

przeciwko K. M., J. M. i Ł. M.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powodowej Gminy Miasta Gdańska
o eksmisję,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 listopada 2015 r.,

zażalenia pozwanych

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt XVI Ca 331/14,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił apelację pozwanych K. M., J. M. i Ł. M. oraz interwenienta ubocznego Gminy Miasta Gdańsk od wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 4 marca 2014 r., którym Sąd ten, uwzględniając powództwo E. Spółki z o.o. w K., nakazał pozwanym opróżnienie i opuszczenie bliżej w pozwie opisanego lokalu mieszkalnego, ustalając jednocześnie, że przysługuje im uprawnienie do otrzymania lokalu zamiennego, nie przysługuje natomiast uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego.

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 24 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku odrzucił skargę pozwanych od wyroku z dnia 19 września 2014 r. Sąd wskazał, że zarówno wartość przedmiotu sporu, jak i zaskarżenia wynosiła w sprawie 2.341 zł, tj. równowartość czynszu za korzystanie z lokalu za okres trzech miesięcy, a w skardze bezpodstawnie wartość przedmiotu zaskarżenia określono na kwotę 150.000 zł. Ponieważ sprawa miała charakter majątkowy, a rzeczywista wartość przedmiotu zaskarżenia była niższa niż 50.000 zł, czyli nie osiągnęła progu kwotowego przewidzianego w art. 398² § 1 k.p.c., skarga była niedopuszczalna.

W zażaleniu pozwani, wnosząc o uchylenie postanowienia odrzucającego ich skargę, podnieśli, że wprowadzicie zaskarżyli wyrok Sądu drugiej instancji w całości, jednak sprowadzała się ona do zarzutów, iż to Gmina Miasto Gdańsk, nie zaś powodowa Spółka, jest zobowiązana do dostarczenia lokalu zamiennego na ich rzecz, a to uzasadniało oznaczenie wartości przedmiotu sporu na kwotę 150.000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd odwoławczy trafnie uznał, że wartość przedmiotu zaskarżenia decydująca o dopuszczalności skargi kasacyjnej nie może być wyższa od wartości przedmiotu sporu. Wartość przedmiotu sporu, stanowiąca podstawę określenia wartości przedmiotu zaskarżenia apelacją i skargą kasacyjną, pozostaje ustabilizowana i nie podlega badaniu w toku dalszego postępowania. Jedyne wyjątki od tej zasady występują w sytuacjach, w których sąd orzekł ponad żądanie lub gdy w toku sprawy powód rozszerzył powództwo (art. 368 § 2 w zw. 398²¹

k.p.c.). Kwestia ta została jednoznacznie i wyczerpująco wyjaśniona w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m.in. postanowienie z dnia 18 grudnia 1996 r., I CKN 21/96, OSNC 1997, nr 4, poz. 42 i z dnia 17 stycznia 1997 r., I PKN 59/96, OSNAP 1997, nr 1, poz. 315, z dnia 19 czerwca 1997 r., III CZ 25/97, OSNC 1997, nr 10, poz. 162, z dnia 11 marca 2010 r., IV CZ 9/10, niepubl.). Jeżeli w skardze kasacyjnej strona oznaczyła wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę wyższą niż wartość przedmiotu sporu, którą określiła w pozwie, za wartość przedmiotu zaskarżenia skargą należy, co najwyżej, uznać kwotę wskazaną jako wartość przedmiotu sporu (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1997 r., III CKN 133/97 i z dnia 26 września 2002 r., III CZ 83/02).

Sprawa o eksmisję nie traci w postępowaniu kasacyjnym swego charakteru na skutek tego, że w skardze ograniczono się do kwestionowania rozstrzygnięcia w przedmiocie uprawnienia do lokalu zamiennego bądź socjalnego; pozostaje ona sprawą o eksmisję, w której wartość przedmiotu zaskarżenia jest taka sama, jak wartość przedmiotu sporu określona w pozwie na podstawie art. 23 k.p.c. Rozstrzygnięcia te mają charakter akcesoryjny i nie wpływają na określenie wartości zaskarżenia skargą, niezależnie od zakresu zaskarżenia. Takie stanowisko jest przyjęte w jednolitym i utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. postanowienia z dnia 16 kwietnia 1997 r., II CZ 49/97, OSNC 1997, nr 11, poz. 169, z dnia 4 lutego 1998 r., II CKN 524/97, niepubl., z dnia 7 kwietnia 1998 r., II CKN 693/97, niepubl., z dnia 8 stycznia 2009 r., I CZ 112/08, niepubl. i z dnia 3 lipca 2015 r., IV CZ 25/15, niepubl.).

Z tych względów stanowisko Sądu Okręgowego, że pozwanym skarga nie przysługiwała z powodu wyłączenia przewidzianego w art. 398² § 1 k.p.c. było prawidłowe, a jego właściwą konsekwencją było odrzucenie skargi na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Należy dodać, że zachodzi niezależna przesłanka odrzucenia skargi, wynikająca z niespełnienia wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżący pozostawili bez uzasadnienia podstawę naruszenia prawa materialnego, a podstawa naruszenia przepisów postępowania nie została prawidłowo powołana i uzasadniona, gdyż nie wskazano przepisów, które miały zostać naruszone.

Z tych przyczyn zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w zw. art. 394¹ § 3 k.p.c.